

[H. P. Jensen.]

Maade mener jeg, at man de Steder, hvor det kan ske uden økonomisk Byrde for den paagældende By, burde ansætte en fastlønnet Dyrslæge, som ikke har Lov til at have privat Arbejde. En Mand, der er fastlønnet, staar sikkert og uafhængigt, og hans Kontrol tør man bygge paa; han har ikke fjerneste Interesse udover at gøre sit Arbejde godt, han har heller ikke en Kunde, han skal gøre tilpas, han har ikke Valget mellem at miste en Kunde eller give ham et Stempel, som han er uberettiget til, eller være mere eller mindre streng. Jeg vil ikke hermed have sagt, at de almindelige Dyrslæger ude omkring ikke gør deres Gerning samvittighedsfuldt, men det skal siges, at en fastlønnet Dyrslæge er, uanset hvordan Situationen ligger, økonomisk sikret, og derfor kan man have størst Tillid til hans Arbejde.

Lovforslagets § 4, 2det Stykke, begynder saaledes:

„Det er Slagtere og Kødhandlere forbudt at fjerne de i Henhold til denne Lov paa Kød og Slagteaffald anbragte Mærker.“

Op videre hedder det, at de ikke maa forhandle Varer, paa hvilke saadanne Mærker er fjernet. Dels kunde jeg ønske, at Paragraffen faar en endnu skarpere Form, saaledes at der f. Eks. kom til at staa, at det er strengt forbudt o. s. v., dels er jeg i Tvivl om, at man kan overbevise en handlende om, at han har fjernet Mærker; derfor burde der efter min Mening staa, at han ikke maa sælge Varer, som ikke har det paagældende Stempel. Derved bliver han forpligtet til at passe paa, at Stemplet ikke bliver tørret af, men forbliver paa det paagældende Stykke Kød.

I § 5 omtales Eksportslagteriernes Ret til Indførsel af Slagteriprodukter. Jeg vil her gerne gøre den Bemærkning, at jeg finder det meget urimeligt, hvis et saadant Slagteri kan komme til at paaføre et kommunalt Slagtehus Konkurrence. Der er Plads for begge Arter af Slagtehus, og de bør virke efter deres Bestemmelse, saaledes at de begge kan trives og udvikles til størst Gavn for dem, der har ladet dem oprette.

§ 10 indeholder Bødebestemmelser, og det hedder her, at Sagerne skal forfølges som offentlige Politisager. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt der er noget, der hedder: offentlige Politisager, men det kan vi jo altid tale om i et eventuelt Udvalg. Bødestraffene i samme Paragraf er sat fra 20 Kr. til 2 000 Kr. og, som det hedder, „med Tillæg af et Beløb af samme Størrelse som den ved Overtrædelsen opnaaede Fortjeneste“.

Men jeg vil nok spørge, hvorledes vi skal kunne faa at vide af en Mand, hvor meget han har tjent ved at overtræde Forbudet. Det er vist ikke næmt, den paagældende vil dog som Regel ikke gerne ud med det; han vil vel nærmest sige, at han ikke har tjent noget, saa det bliver jo ikke til ret meget, selv om vi fordobler det. Jeg vil derfor mene, at det var meget bedre, at vi forhøjede den lave Bøde, de 20 Kr. Det vil ikke være nogen Skade til, synes jeg, at sætte den lidt op, saaledes at den kom til at virke lidt mere afskrækkende, saa man kan naa det, der er Hensigten gennem Bødestraffen: i nogen Grad at værne Befolkningen.

Udover disse kritiske Bemærkninger har jeg kun godt at sige om det foreliggende Lovforslag. Det maa efter min Mening betegnes som et godt Led i den Udvikling, der bør finde Sted med Hensyn til hele vor Levnedsmiddelkontrol. De enkelte Kommuner kan jo saa i deres Sundhedsvedtægter have adskillige Bestemmelser, der tager Sigte paa andre Sider af Sundhedsspørgsmaalet, saaledes at Befolkningen bliver garteret mod usund Spekulation i Fødemidler. Jeg skal slutte med at udtale, at jeg paa mit Partis og egne Vegne kan anbefale det foreliggende Lovforslag om indenrigs Kødkontrol til velvillig Behandling og hurtig Fremme i det høje Ting.

Bunch: Naar jeg skal udtale mig om det foreliggende Lovforslag om indenrigs Kødkontrol, nægter jeg ikke, at en Del af, hvad jeg siger, siger jeg ud fra Hensyn til Handelen; dette er saa meget naturligere, som min Hovedbeskæftigelse netop ligger i denne Branche, Handelen med Fedevarer. Det Kendskab, jeg har til Kontrollen og den Maade, den virker paa, er ret indgaaende, og jeg kan kun sige, at som det er for Øjeblikket, er det gennemgaaende meget daarligt. Der er ingen Mening i, at den ene Kommune ikke viltagede den andens Flæsk o. s. v., kort sagt, at man i Kommuner af anden og tredje Kategori kasserer det Flæsk, der kommer fra Kommuner af første Kategori, men det er Tilfældet nu, fordi det hele virker meget uklart. I Modsætning til hvad Venstres ærede Ordfører sagde, vil jeg hævde, at Idealet absolut er en Statskontrol, en ensartet, betryggende og god Kontrol for det hele Land, og at saa ingen Kommune kan nægte at tage imod disse Varer fra en anden. Dette Ønske har Handelsstanden næret i mange Aar, og vi er meget kede af, at man endnu, maaske endda i længere Tid, skal fortsætte paa Eksperimenternes Vej. Men da der ikke kan indføres en Stats-